

ново, я Янтра да ви отвлече, ами се върнахте съ това гардже крадливо, та ми изпояде хубавата стока!

— Не люти се, бабо Калудке! — успокоявалъ я Дуньо. — Животинче. Разбира ли ти? По върховетъ на нашитъ череши гледай още колко плодъ има, ама на — на чуждото налита. Ала азъ ще ти ги върна.

— Ба, ще ѝ ги върнешъ! — обаждалъ се Пѣйчо. — Чункимъ тя ги не краде, ами. . .

Стиснала двата жълти жбба баба Калуда и нищо не рекла. Ала следъ пладне, когато Дуньо захъркалъ подъ асмата, а Пѣйчо билъ на воденицата, баба Калуда се покатирила на покрива, скрила се съ

една върлина задъ широкия коминъ и зачакала.

Следъ малко гарджето прехвъркна-

ло и скокъ-подскокъ — право при черешитъ на баба Калуда. Па ги зананизвало една подиръ друга. А проклетото ба-

бичище изотзадъ, изотзадъ, че като го свраснало съ варлината. После баба Калуда се разкрещѣла като луда и се спуснала да го вземе.

Скочилъ съненъ Дуньо и кога погледналъ—гарджето въ ржцетъ ѝ. И, докато се съти, какъ да ѝ се помоли, тя му откжснала главата и я хвърлила въ краката му.

Откжсната глава прозѣпала веднажъ — дваждъ, червена струйка кръвъ полазила по ржба на човката ѝ, езичето прижълтѣло, изпънало се и очитъ ѝ се затворили. А Дуньо забравилъ бабичището и ревалъ да реве надъ откжсната глава, като надъ умрѣлъ човѣкъ. После се спусналъ да обади на Пѣйча.

А презъ това време баба Калуда събрала набързо черешитъ отъ покрива, заключила ги и се загубила по село.

— Жива ще я одера! — викналъ Пѣйчо, като видѣлъ главата на мъртвото гардже. — Ще я запалая да изгори! — крещѣлъ той.

— Сакънъ, чичо Пѣй! Да не си направилъ такова чудо, — думалъ Дуньо. — Кжде ще се дѣнемъ сетне отъ хорски срамъ. Цѣло село насъ виновни ще изкара, че за едно нищо и никакво гардже човѣкъ сме убили и кжща запалили. Ще рекатъ: „Хаирсѣзи ги изпратихме въ Търново, убийци се върнаха“. Не бива! А на проклетото бабичище ще си отмѣстимъ, та ще ни помни.

Следва

Е. Кювлиевъ

*) Приключенията на дветъ българчета Чичо Пѣй и Асма бей продължаватъ презъ цѣлата година.